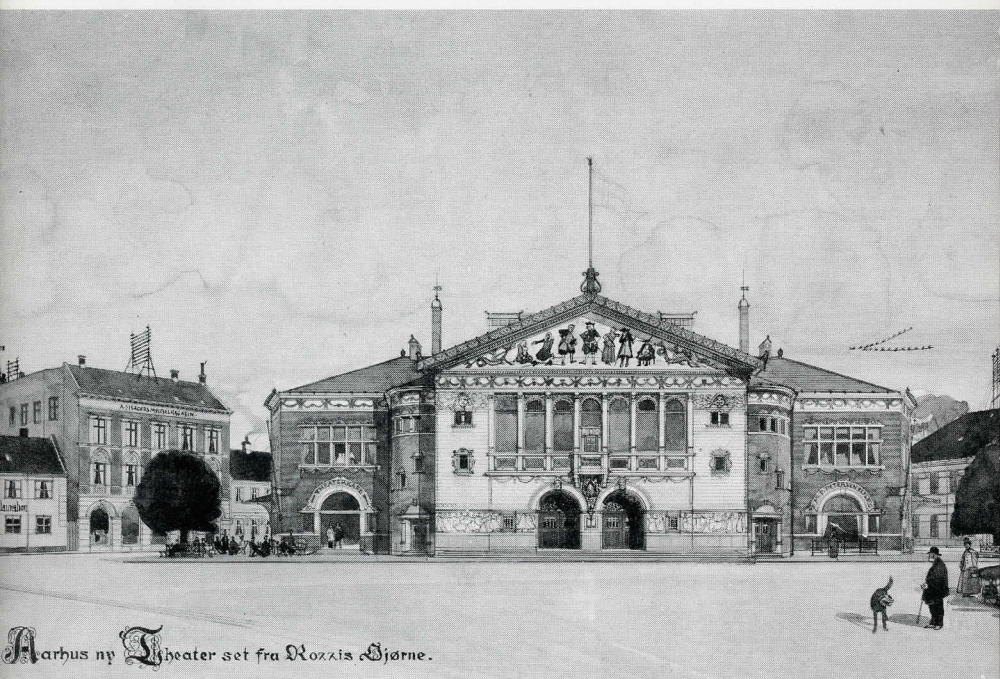

AARHUS TEATER

AARHUS TEATER

Sæson 1968-69

Teaterchef: Edvin Tiemroth

ROBERT SHAW

ROBERT SHAW:
MANDEN I GLASBURET

Premiere den 8. februar 1969

Der er et krav, der er større . . .

Det er ikke alene antisemiter, der begår den fejl at betragte det såkaldte »jødiske folk« som en slags enhed, man kan tillægge menneskelige egenskaber. »Jødefinderne« siger, at jøderne er så og så skrækkelige. »Jødevennerne« synes, at de er så og så fremragende. Og den store gruppe midt imellem kan nok se jødernes fejl, men synes på den anden side, at de har så mange fortræffelige egenskaber, at det er helt urimeligt at forfølge dem.

Kun de færreste af os har lært at tænke på og tale om det enkelte menneske med dets individuelle egenskaber og muligheder, dets skæbne og dets fremtid. Og det er ikke blot i forbindelse med en bedømmelse af jødiske mennesker, at denne mangel gør sig gældende. Det er et udpræget vidnesbyrd om, hvor langt menneskets moralske udvikling hinker bagefter den tekniske udvikling, at vi til stadighed anbringer vore medmennesker i kategorier.

Heller ikke *Robert Shaw* er i sit stykke »*Manden i glasburet*« nået frem til det individuelt menneskelige. Eller rettere, han har nok slet ikke set det som sin opgave at nå frem til en sådan menneskebetragtning. I stedet har han vist, at man har kunnet anbringe jøder i så mange vidt forskellige kategorier, at det overhovedet ikke giver nogen mening at anbringe »jøderne« i nogen kategori.

Den konklusion er andre kommet til blot ved at læse biblen.

De seneste århundreder har ikke været mindre dramatiske for mennesker af jødisk herkomst end biblens århundreder. *Robert Shaw* har grebet det voldsomme jødiske drama, vi har været vidner til fra 1930'erne og indtil dagen i dag. Han har skabt sit eget drama, der kun har en tilsyneladende tilknytning til det drama, der har udspillet sig for vore øjne. Der er tale om det drama, der udspiller sig i mennesker, som er ved at sprænges, fordi de indenfor et menneskes korte levetid anbringes i vidt forskellige kategorier. *Robert Shaw* har skrevet et skuespil med spænding, og spændingen skal ikke tages fra publikum, men i den jødiske historie i nyere tid er der jo spænding nok til at skabe den dramatiske baggrund for et menneskes indre strid.

Tænk på de ludfattige indvandrere til USA, der i løbet af et kort liv blev finansfyrster. Eller på deres børn, der blev det. Ikke mindre dramatisk er det forhold, at hundredtusinder af flygtninge fra det ugæstfrie Europa forblev lige så fattige hele deres liv, som de var, da de ankom. Tænk på Europas jødiske intelligens, hvoraf nogle forsynede USA med Nobelpristagere, og andre forsvandt op i den blå luft som røg fra koncentrationslejrenes krematorieovne. Tænk på brovtende jøder i den økonomiske og politiske gangsterverden og tænk samtidig på det tjener-sind, der både for det gode og for det dårlige har været nævnt som et jødisk karaktertræk. Tænk på de ydmygede og plagede i verdens ghettoer, og tænk så samtidig på staten Israels selvhævdelse med øje for øje og tand for tand imod de arabiske terrorister.

Der er i sandhed kategorier nok, hvori en forfatter kan anbringe jødiske mennesker i dag, og når han konfronterer dem med de vidt forskellige roller, der spilles heri, så opstår spændingen og dramaet. Det er denne mulighed, som *Robert Shaw* udnytter i sit stykke, men den, der har hørt nok om verdens skyld til jøderne, behøver ikke at ængstes. Stykket handler om jødernes skyld til verden. Hvis jøderne ikke vil tilgive, siger forfatteren til os, hvem kan så tilgive?

Tyskernes grusomheder mod jøderne var ikke det sidste kapitel om folkedrab og grusomhed i menneskehedens historie. Dagligt hører vi om den udåd, der udøves i Biafra, og *Robert Shaw* er ikke upåvirket af, hvad der sker i og omkring Israel. Nu er det jøderne, der svinger svøben, mener han, rollerne skifter fra dag til dag.

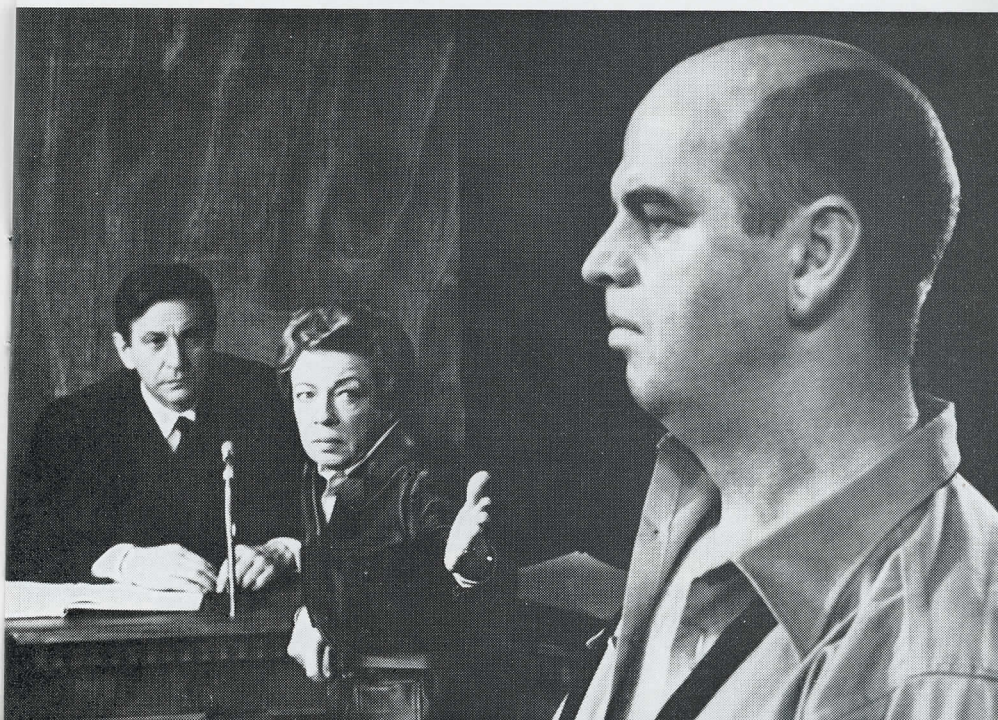
Men der er et krav, der er større end kravet om at tilgive. Det er kravet om at bære de andres synder og i givet fald dø for at disse synder kan sones. Det fortæller evangelierne, at jøden *Jesus fra Nazareth* gjorde for menneskeheden. Vil *Robert Shaw* mene, at jøderne i Israel skal gå så vidt i deres tilgivelse? Når skuespillet bl. a. er inspireret af, hvad der foregår i Israel, må det siges, at for den, der vender den anden kind til, er vejen til *Golgatha* kun kort.

Poul Meyer

Dr. Kessel:
Hvad laver han
med den revolver?

Mrs. Rosen: Dette er jødernes konge, høje dommer.

AARHUS TEATERS STUDIO

José Triana:

MORDERNES NAT

Konflikten mellem de gamle og de unge trækkes hårdt op i disse år; – studenteroprørerne verden over; – ungdommen der spænder imod det etablerede samfund. En ung cubaner José Triana har grebet emnet, ikke som reportage, ikke politisk, men med glødende dramatik og digterisk fornemmelse. Han fortæller historien om tre unge søskende, der afreager deres kærlighedshad til forældrene ved at spille, at sønnen myrder dem og kommer for retten. Springende agerer de faderen, moderen, familien, sig selv og dommer og anklager i retten. I den uhyggeligt groteske »leg« afdækkes de menneskelige konflikter generationerne imellem.

Det er Klaus Rifbjerg der har oversat, Peter Eszterhás sætter i scene, ligesom i *Sangen om Fugleskræmslet* med Ivan Mogensen som scenograf. De tre roller spilles af Karen Wegener, Lho Jansberg og Ole Wegener.

Goldman: Hvad jeg altid kiggede mig ud, var dem der ville overleve.

Breve fra Robert Shaw

Den store instruktør Johannes Poulsen sagde en dag under en prøve på Det kgl. Teater: – »Det kedelige ved Shakespeare er, at man ikke kan ringe til ham og sige: »Hvad mener De med den replik?«

Det besvær har man jo med alle afdøde forfattere; i reglen også med de nulevende udenlandske; – nu og da også med de indenlandske; for selv om en instruktør har glimrende samarbejde med *mange* dramatikere, er der jo også de af dem, der mener: »Jeg har *skrevet* det, – fortolkningen og forklaringen må instruktør og skuespiller om,« – og det kan man ikke altid fortænke dem i.

De udenlandske kan volde problemer, særlig de store og berømte. Sådanne herrer er det ikke altid nemt at komme »på skudhold«.

Robert Shaw blev et stort navn i London's teaterverden, – nu også i New York's, – med sit skuespil »*Manden i Glasburet*«. Han er også en navnkundig filmskuespiller (»Hollywood and all that!«) så det var uden større optimisme, at jeg i januar 68 skrev til ham, fordi der var passager i hans stykke, jeg gerne ville høre hans egen mening om.

Jeg ventede højst et venligt sekretær-brev om, at Mr. Shaw var på Bahama-øerne eller filmede i Rom.

Og så viste han sig at være en *rigtig* kollega. 14 dage efter kom der til lederen af en beskeden dansk provinsscene, som Shaw næppe før i sit liv har hørt tale om, et personligt og venligt brev (fra Salzburg i Østrig) med svar på diverse spørgsmål.

Jeg havde skrevet til ham: »Når London-anmeldelserne kalder Deres stykke sammensat (»complex«), er det så ikke, fordi motiverne hos et levende menneske, skabt af en dramatisk digter, altid er sammensatte . . . osv.«

Shaw svarede bl. a.: »Jo, Goldman's motiver er sammensatte, og de er der og fremgår allesammen af teksten, det ene eller andet sted. Hans oprindelige motiv for at gøre, hvad han gør, er at holde den tanke levende hos mennesker, at de grufulde ting,

tyskerne gjorde mod jøderne, stadig gøres under mange forskellige former. Med andre ord, det der mest optager ham, er »*man's inhumanity to man*« (menneskets umenneskelighed mod andre mennesker). Fangen kan blive fangevogter, når situationen vendes om, etc. etc.; – og hvis ikke i sidste instans jøderne vil tilgive, hvem *kan* så tilgive. Men nye tanker dukker op hos ham (Goldman) fra alle sider. Han har en dyb fornemmelse for ironi, og han er villig til alt, der kan bringe ham nærmere til sandheden«.

Et par afsnit længere nede i brevet skriver Shaw et særdeles britisk elskværdigt: »Deres indtryk af førertalen og de andre ting lader til at være rigtige nok« (»*seem to be right*«).

Jeg havde spurgt ham om nogle detaljer i London-opførelsen, med en teknisk fremragende, fængslende og nervespændt skuespiller i hovedrollen. Nedenunder det maskinskrevne, på det noble private blå brevpapir, havde Shaw personlig kradset et p.s. med blæk: »Goldman er en meget maskulin herre – ikke *neurotisk*! – han elsker virkelig livet og kvinderne.«

Efter mere arbejde med stoffet følte jeg nogle måneder senere igen trang til at spørge om råd. 14 dage efter kom svaret fra denne pragtfulde adresse:

Villa Fincha Mi Gusto, Calle Hiendelaencina,
Colonia Camarines, Aravaca, Madrid!

Shaw ville meget gerne komme til vor premiere – hvis han fik tid for filmarbejde (!) – og han forklarede, at det kun var et øjeblik, at den mystiske mand med blomsterne i første akt; – – – nej det tror jeg ikke, jeg vil citere, det må fremgå af spillet; – – –

Shaw gav et par vink om andre detaljer, og meddelte, at han nu (det var midt i september) rejste til New York for at følge prøverne der, og sluttede med »*My very good wishes to you.*«

Filmen holdt ham borte fra vor premiere, men Robert Shaw, det varme menneske, den intense dramatiker, er tilstede hos os i sin tekst; og gennem sine breve. Gennem denne kontakt har han givet os fornemmelsen af at være sammen med os, med i arbejdet, og givet os en inspiration, vi prøver at leve op til.

E. V.

Goldman:
En mand uden sko
er en tåbe.

Mrs. Rosen: Lad ham skrive: »Jeg undertegnede...«

7. forestilling i sæson 1968-69

ROBERT SHAW:

MANDEN I GLASBURET

skuespil i 2 akter

Oversættelse:

JENS LOUIS PETERSEN

Dekorationer:

JENS-ANKER OLSEN

Isenesættelse:

EDVIN TIEMROTH

PERSONERNE:

Goldman
Charlie Cohn
Blomstermanden
Doktor Kessel
Rudin
Mrs. Rosen
Steiger
Dürer
Dommeren
Mrs. Levi
Tzelniker
Landau
En gammel kvinde
Sam
Jack

Dikteremaskiner venligst udlånt af

IBM

Pause mellem akterne

Aksel Erhardtzen
Benny Bjerregaard
Hugo Herrestrup
Svend Johansen
Jørn Budolfsen
Clara Østø
Klaus Wegener
Per Møller Nielsen
Erno Müller
Rita Kristjansen
Bent Thalmay
Erling Dalsborg
Jessie Rindom
Alex Egon
Max Gaarsted

Sceneteknik: Kai Johansen – Lys: Carl E. Andreassen

Regi: Jørn Walsøe – Rekvisitter: Frode Sørensen

Lyd: Niels Petersen

Kostumer ved Hanne Gissel, Stanley Petersen og Herman Posin

Frisør: Caroline Nielsen – Suffli: Lise Wantzin

Spilletid ca. 2 timer

EICHMANN, et uhyggeligt minde

Den 23. maj 1960 var en dag som alle andre dage i det israelske parlament i Jerusalem, indtil klokken var slået 3. I det øjeblik rejste den gamle, hvidhårede statsleder Ben Gurion sig fra sin plads for at afgive en erklæring. Han sagde:

»Jeg kan meddele parlamentet, at en af de største nazistiske krigsforbrydere, *Adolf Eichmann*, der sammen med nazi-førerne var ansvarlig for den såkaldte *Endlösung* af det jødiske spørgsmål – det vil sige udryddelsen af seks millioner europæiske jøder – befinder sig i israelsk varetægt og imødesér sin proces i Israel.«

Disse ord blev startsignalet for en rettergang, der søger sin lige i verdenshistorien. Startsignalet, men samtidig afslutningen på et omfattende, tålmodigt arbejde for at opspore og identificere forbryderen. Dette arbejde gjaldt dog ikke ham alene, han var kun en enkelt brik blandt tusinder, men alle de tyske krigsforbrydere, der havde været delagtige i udryddelsen af de seks millioner jøder.

Men set med en israelers og en jødes øjne var Eichmann rigtignok ikke en tilfældig ener blandt de 35.000 tyske krigsforbrydere, hvis gerninger er dokumenteret. Han var nemlig den mand, der havde ansvaret for »die Endlösung der Judenfrage«, dvs. udryddelsen af millioner af mennesker i gaskamrene.

Eichmann var østriger ligesom Hitler, født i Linz, hvør han tilbragte sin ungdom, der ikke adskiller sig fra så mange andre unge menneskers. Fra midten af trediverne stod han i NSDAP-Østrig og fik til særlig opgave at samle materiale om frimurernes »verdenssammensværgelse«. Denne opgave vakte hans interesse for det jødiske spørgsmål, og han fandt snart ud af, at frimurerne, selv om de ikke i egentlig forstand var jøder, så dog var en slags »kunstige jøder«, der tilstræbte verdensherredømmet.

Han begyndte at udarbejde lister over jødiske frimurere, og hans arbejde forblev ikke uden påskønnelse fra højere sted. Partiet gav ham til opgave at sætte sig særligt ind i de jødiske forhold, og han blev snart regnet for dets specialist på området. I 1937 rejste han endda til Palæstina – i 48 timer. Det var

åbenbart nok for hans studier. Fra Palæstina fortsatte han til Kairo for at træffe den såkaldte »stormufti af Jerusalem«, Amin el-Husseini, den berygtede jødehader, der sympatiserede med nazisterne.

Man kan forstå, at det måtte blive overdraget Eichmann at fuldbyrde die Endlösung, da Hitler og Goering havde givet besked om jødernes fuldstændige tilintetgørelse. Det skete efter en konference i Wannsee i begyndelsen af 1942.

Men man finder ikke Eichmanns navn nævnt nogen steder på den tid. Han foretrak at arbejde i det stille. Han foretrak at være den anonyme kraft, der trak i trådene, men selv forblev ukendt for offentligheden. Da han omkring halvandet år senere, den 2. november 1943, var i København for at finde ud af, hvordan det stod til med deportationen af de danske jøder, var han stadigvæk et ukendt navn for alle danske, og bortset fra dr. Best, med hvem han førte forhandlingerne, var der slet ingen, heller ikke blandt de herværende tyskere, der havde anelse om, at han var manden, der havde ansvaret for dødslejrene og gaskamrene. Så sent som i april 1945 sagde han til nogle venner: »Skal jeg fortælle jer noget. Listerne over døde jøder er min yndlingslektüre, lige inden jeg lægger mig til at sove«.

Eichmanns navn blev først kendt for verden, dengang han forsøgte at slå en handel af om jøderne i Budapest. Det var på det tidspunkt, da russerne nærmede sig, og Ungarn blev draget ind i katastroferne. Indtil da havde tyskerne respekteret admiral Horthys ønsker om, at de ungarske jøder ikke skulle deporteres. Men i den kaotiske situation, der udviklede sig, ignorerede Hitler også disse engang givne løfter. Netop i den situation var det, at Eichmann overfor budapesterjødernes talsmand, Joel Brand, fremsatte det chokerende tilbud: »Jeg sælger Dem en million jøder for 10,000 lastbiler, 1000 tons kaffe og noget sæbe«. Det var en sag der sorterede under den britiske minister i Mellemøsten, lord Moyne, og Joel Brand fik tilladelse til at rejse til Kairo, hvor Moyne residerede, og forelægge sagen for ham. Men lord Moyne løftede blot armene og sagde: »Hvad i alverden skal jeg stille op med en million jøder?«

Men fra den stund var man klar over Eichmanns ledende rolle i folkedrabet. Derfor, såsnart krigen var forbi og man be-

Goldman:
Du snød mig skat.
Hvor er din hjerne?
Du er senil.

Goldman: Gud signe Amerika, vi fik paven i farver, Charlie!

(fortsat fra side 25)

gyndte at arrestere krigsforbryderne for at stille dem for retten, måtte Eichmann blive en af dem, det var aller vigtigst at få fat i. Men da var han forsvundet.

Der var så mange der var forsvundet, da man begyndte at lede efter dem; de var flygtet til Sydamerika eller Portugal eller Ægypten. Andre, der ikke var kommet væk i tide, gemte sig i afkroge af Tyskland eller Østrig, naturligvis under falsk navn. De klogeste af dem havde sørget for at brænde, hvad der eksisterede af fotografier, og hvad der ellers kunne bruges til at identificere dem.

Det var en uhyre opgave der påhvilede sejrherreerne. Der var blevet oprettet krigsforbryderkommissioner i alle besættelseszonerne. Russerne arbejdede energisk og nogenlunde metodisk, franskmændene ligeså, begge parter havde gjort bitre erfaringer. Amerikanerne svingede mellem strenghed og ligegladhed, og hvad englænderne angik, så havde de netop i efterkrigsårene deres besværligheder i Palæstina, og det farvede måske en smule af på deres opfattelse af die Endlösung og dens ophavsmænd. Det var derfor meget tilfældigt og utilfredsstillende, hvad der kom ud af kommissionernes arbejde.

Det var da heller ikke dem, der blev i stand til at opspore Eichmann. Æren derfor tilkommer en privatmand. Hans navn er *Simon Wiesenthal*.

Før krigen havde Wiesenthal været en ret velstående arkitekt. Krigen selv blev for ham en vandring mellem tvangsarbejdspladser, ghettoer og koncentrationslejre, og den eneste grund til, at han ikke endte i gaskamret, var at man havde brug for hans tekniske viden.

Efter krigen ønskede han at gøre sit til at krigsforbryderne blev arresteret – han kendte et ganske anseligt antal af dem af bitter erfaring. Det var dog ikke hævntrang der drev ham, men en følelse af, at hvis der ikke blev ryddet op i alt dette umenneskelige, og hvis ikke retfærdigheden fik det sidste ord, ville der heller ikke være gjort noget for at hindre en gentagelse.

Østrig var blevet delt i fire besættelseszoner, og Wiesenthal meldte sig hos amerikanerne og tilbød at deltage i eftersøgningen af krigsforbrydere i Østrig. Han var dog ikke særlig tilfreds med det arbejde, der blev præsteret af de amerikanske militærmyndigheder; i hvert fald oprettede han i 1947 et lille privat doku-

mentationscentrum i Linz, besynderligt nok kun få husmumre fra det sted, hvor Eichmann havde boet. Det blev senere overført til Wien, hvor det fremdeles befinder sig, men det var i Linz, at Wiesenthal i stigende grad samlede sig om at opspore Eichmann.

Halvtredserne var ikke nogen gunstig tid for Wiesenthals arbejde. Det var den kolde krigs tid, vestmagterne fik andet at tænke på, og i Israel gav Nassers opdukken også sindene nok at beskæftige sig med. Tilsyneladende var der ikke mere interesse for krigsforbryderne, og i 1954 lukkede Wiesenthal sit dokumentationscentrum og sendte sit materiale til *Jad Vashem* i Jerusalem.

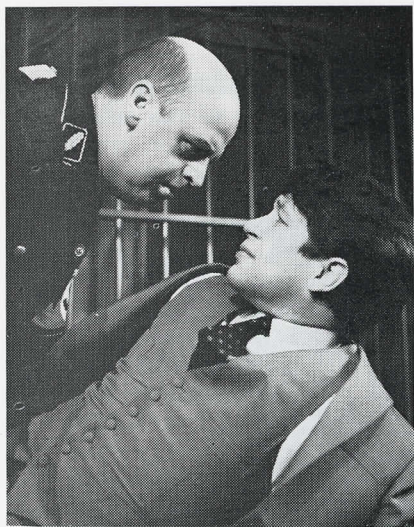
Jad Vashem er et arkiv, der opbevarer alt, hvad der kan samles sammen om de millioner af udryddede jøder, såvel som om deres bødler, samtidig også et mindesmærke for de døde. Det var naturligt, at Wiesenthal, da han besluttede sig til at give op, overlod sit materiale til dette arkiv.

Der var dog en enkelt ting, han ikke gav fra sig. Det var det dossier, som rummede materialet om Eichmann. Det var lykkedes Wiesenthal at spore ham til Sydamerika, til Buenos Aires. Men hvad han nu kaldte sig, hvad han foretog sig, og hvorledes han så ud, vidste ingen. Wiesenthal havde opsporet et fotografi af ham, som var fundet hos en af Eichmanns tidligere veninder; men det var tyve år gammelt. Hvor meget kan man ikke forandre sig i løbet af et sådant tidsrum, især når man lader kunsten og plastiske operatører træde hjælpende til?

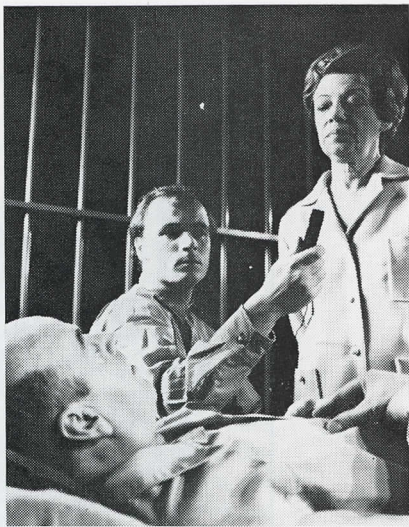
I februar 1960 så Wiesenthal imidlertid i »Oberösterreichische Nachrichten« en dødsannonce for Eichmanns fader. Det indgav ham den idé, at Adolf Eichmann måske ville indfinde sig ved begravelsen, og han fik to fotografer til at tage billeder af samtlige deltagere, på god afstand, så ingen bemærkede noget.

Adolf Eichmann kom ikke. Det gjorde derimod hans fire brødre, Emil Rudolf, Otto, Friederich og Robert. Af dem skulle Otto ganske særligt have lignet broderen, og da Wiesenthal om aftenen sad og studerede de fire portrætter, slog det ham: sådan, netop sådan, og ganske særligt som Otto, må Adolf Eichmann se ud i dag i sit femoghalvtredsindstyvende år.

Wiesenthal var ikke alene ved den lejlighed. Ved siden af ham sad to unge israelere, der var kommet til ham fra Israels hemmelige efterretningsvæsen. De havde drøftet sagen igennem med ham og fik nu billedet af Otto overladt.

Goldman: Hold dig væk fra retten. Dette gælder mere end min fremtid.

Mrs. Rosen: Er De jøde?

Goldman: Er jeg et konversationsleksikon?

Mrs. Rosen: Før den gamle masochist ud og pisk ham!

Og så forsvandt de. De sagde ikke, hvad de skulle med fotografiet, men tre måneder senere, den 23. maj, var det, Ben Gurion kunne meddele, at Eichmann var hensat i et fængsel i Israel og afventede sin dom.

Dermed begyndte processen mod manden i glasburet.

✱

Men med Eichmanns henrettelse er krigsforbryderproblemet ikke bragt ud af verden. Wiesenthal havde 20.000 kartotekskort med forbrydernavne på. Mange af dem var højst ufuldstændige. Det samme gælder de officielle arkivers. Som eksempel kan tjene, hvad der stod på det kort, som bar navnet Eichmann, og som Wiesenthal havde modtaget fra Jewish Agency. Der var intet fornavn. »Gift. Et barn. Øgenavn Eichie. Høj funktionær i Gestapo-centralen. Område: jødiske forhold. Fødested: Sarena, de tyske tempelherrers koloni i Palæstina. Taler tysk, hebraisk og jiddisch«.

De sidste oplysninger forbavser og er da også aldeles forkerte. Af de to dage, Eichmann havde tilbragt i Palæstina, var han den ene i Sarena. Deraf rygtet. I virkeligheden var han født i Solingen.

De øvrige rygter om hans sproglige færdigheder, som også er helt forkerte, hænger sammen med at han ved krigens slutning og umiddelbart efter søgte at skjule sig mellem jøder og selv figurere som jøde. En tid skal han have søgt tilflugt i en jødisk flygtningelejr.

Man må nu spørge sig, hvor mange krigsforbrydere, der fremdeles skjuler sig under falske navne, falske parykker, forvandlet ved plastiske operationer, og i øvrigt æret og agtet af deres omgangsfæller.

Men vil de nogensinde blive stillet for en domstol? Med begyndelsen af 1969 er forældelsesloven, der fastslår, at nye anklager ikke mere kan tages i betragtning, trådt i kraft.

Men så meget desto mere bliver der brug for de institutioner, som stadig arbejder med krigsforbrydelserne. Blandt dem Wiesenthals, thi efter mange indtrængende henstillinger har han genåbnet sit dokumentationscentrum i Wien.

For selv om lovens arm ikke mere kan nå forbryderne, vil den moralske dom vedblive at forfølge dem til deres dages ende.

Peter P. Rohde

Næste forestilling

Gustav Wied/Leif Petersen:

LIVSENS ONDSKAB

Gustav Wied forarger ikke i dag, som han gjorde i sin egen tid. Nu skal der mere til! Men hans satire bider og kradser og hans lune sprudler den dag i dag, hvor han har fået en renæssance hos det læsende publikum.

En nutidig dansk digter – som heller ikke mangler lune –, Leif Petersen, har ny-dramatiseret et af Wieds mest folkekære værker »Livsens Ondskab«.

Hele det barokke figurgalleri fra »Gammelkøbing« strømmer ind på scenen. Toldkontrollør Knagsted, hvis øgenavn er stykkets titel, (spilles af Preben Neergaard), den skrutryggede »Thummelumsen« (Jørgen Ryg), »Menneske Mortensen« (Børge Hilbert), Mor Karen (Bodil Lindorff), skolelærer Frederiksen med sin kantede datter Wulfdine (Bjarne Forchhammer og Elsebeth Steentoft), den apoplektiske konsul Mørch (Einar Larsen), fru Lassen og »Nu bér jeg Dem – fru Heilbundt« (Lone Rode og Hannah Bjarnhof) og m. m. fl., (som der altid står på plakaten!).

En farveglad norsk scenograf Guy Krog, har ladet sig inspirere af det danske provinsmilieu, og gæsten Henning Ørnbak sætter i scene.

En stor forestilling, der får premiere midt i marts.

Teatre andre steder

ODENSE TEATER spiller Kent Anderssons og Bengt Bratts skuespil *Hjemmet*. Erik Bendt har sat i scene og blandt de medvirkende er Kirsten Saerens, Ulla Gottlieb, Marianne Flor, Ole Ernst, Eddie Karnil og Ejnar Hans Jensen.

Senere kommer Oehlenschlägers *Aladdin* med Poul Hüttel i titelrollen. Kai Wilton står for iscenesættelsen i samarbejde med Erik Bidsted. Forårets musical bliver *En skæg pige* (Funny Girl) af Isobel Lennart, Julie Styne og Bob Merrill. Gordon March får ansvaret for opførelsen.

AALBORG TEATER fortsætter med lystspillet *Skat, du ved, jeg kan ikke høre, hvad du siger når vandet løber* i Ole Ishøjs instruktion. Næste forestilling bliver Jean Anouilh's *Bageren, bagerkonen og den lille bagerdreng* med bl. a. Ingeborg Brams. Ebbe Langberg sætter i scene. I marts kommer Shakespeares *Hamlet* med den svenske skuespiller Lars Passgård i titelrollen. Kasper Rostруп skal instruere i Ole Sarvigs nyoversættelse.

Sæsonen slutes med en aktualiseret og lokaliseret udgave af *Sommer i Tyrol*.

SVALBEGANGEN spiller Klaus Rifbjergs og Jesper Jensens revykomedie *Diskret ophold* med Lotte Hermann, Birthe Mariat, Stig Hoffmeyer og Ruddy Nyegaard. Bent Axens musik spilles af Arvid Andersen. Per Arnoldi står for dekorationer og Mads-Peter Neumann for iscenesættelsen.

Ca. 15. februar kommer den svenske forfatter Sven Delblanc's fremtidsfantasi *Robotbase 14*. Lars Knutzon sætter i scene i Paul-René Pernoaards dekoration med Lotte Hermann, Stig Hoffmeyer og Arne Seldorff i rollerne. Samtidig opføres Svend-Åge Madsens *Stik-ord* i Gunnar Roses instruktion.

Ved telefonsbestilling betales et noteringsgebyr på 20 øre pr. billet. Billetpriserne er incl. moms og garderober. Ved gæstespil og særforestillinger kan billetpriserne forhøjes.

Skolegade 4.

Store scene: Billetter kan købes og forudbestilles 6 dage frem fra kl. 15-18 i Scalas forhal, telf. (06) 12 26 26. - Efter kl. 18 kun salg til forestillingsdagen ved billetsranken ved Vagtmesterindgangen, stillingsdagen i billetkontoret i teatrets forhal.

11-18 i Scalas forhal, telf. (06) 12 26 22. - Efter kl. 18 kun salg til fore-

BILLETSALG

Studioscenen, enhedspris kr. 14,00

2. balkon, 7-9. rk.	6,00	1. balkon, 2. rk.	20,00
2. balkon, 4-6. rk.	9,00	2. balkon, 1. rk.	24,00
2. balkon, 2-3. rk.	11,00	1. balkon, 1-6. rk.	14,00
1. balkon, fremmedloge ...	15,00	1. parke, 5-7. rk.	19,00
1. balkon, 3. rk, siderne ...	10,00	1. parke, 1-4. rk.	21,00
1. balkon, 3-5. rk., midtfor .	18,00	Orkesterplads, 1-4. rk. ...	24,00

